

Arrest

nr. 187 711 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft zich op 14 oktober 2015 aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Deurne, teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met de heer J. H.. Op 30.11.2015 werd een weigeringsbeslissing genomen. Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld, en de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft per vonnis d.d.

25.10.2016 de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Hiertegen werd door verzoekende partij hoger beroep ingesteld.

1.2. Verzoeker heeft op 28 december 2015 een asielaanvraag ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 8 maart 2016 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren. Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoeker (bijlage 13quinques).

1.4. Verzoeker heeft op 4 november 2016 een tweede asielaanvraag ingediend. De Commissaris-generaal heeft op 18 november 2016 beslist tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 183.633 van 9 maart 2017 het beroep heeft verworpen. Op 23 maart 2017 neemt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoeker (bijlage 13quinques). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 204.578.

1.5. Verzoeker maakte op 22 mei 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 22 mei 2017 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 15.12.2015 (bijlage 13 van 9.12.2015) en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werden verstuurd op 19.03.2016 (bijlage 13qq van 15.03.2016), welk werd verlengd tot 25.09.2016, en op 26.03.2017 (bijlage 13qq van 23.03.2017).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 1.01.2015. Op 14.10.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan Hendrickx Jurgen Jacky Noël (°22.01.1972). Op 30.11.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Hendrickx Jurgen Jacky Noël niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Hendrickx Jurgen Jacky Noël wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De weigering van de wettelijke samenwoning werd op 25.10.2016 bevestigd door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, die het ingediende beroep van betrokkene en zijn partner ongegrond verklaarde. Op 25.11.2016 diende betrokkene een verzoekschrift tot Hoger Beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen tegen het vonnis van de Rechtbank van 1e aanleg te Antwerpen. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking.

Betrokkene heeft op 28.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 8.03.2016.

Betrokkene ontving vervolgens op 19.03.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 15.03.2016) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.09.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 18.09.2016 per aangetekend schrijven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 25.09.2016. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet en diende op 4.11.2016 een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 18.11.2016 door het CGVS geweigerd met een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.12.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 26.03.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 23.03.2017), geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 18.04.2017 een beroep in tegen de negatieve beslissing van de RVV bij de Raad van State. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. Op 27.04.2017 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring in van de bijlage 13qq van 26.03.2017. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ghana wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Tijdens betrokkenes arrestatie door PZ Antwerpen op 22.05.2017 wegens illegaal verblijf beweert betrokkenes partner dat betrokkene enige vorm van autisme heeft. Als betrokkene bang is, zou hij zich in zichzelf kunnen keren. Hij neemt hiervoor geen medicatie. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Ghana. Indien betrokkene zorg nodig heeft wat deze vorm van autisme betreft, kunnen zijn ouders mee instaan voor deze zorg in het land van herkomst.

Op 9.12.2015 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand

van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het Procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, nu hij homoseksueel zou zijn en homoseksualiteit tot op heden in Ghana een strafbaar delict is. Hij stelt dat aangezien hij zijn homoseksuele geaardheid voornamelijk in België heeft ontplooit, kan gesteld worden dat hij onder het begrip *refugé surplace* valt. Verzoeker voert tevens aan dat hij de nodige tests heeft ondergaan teneinde het vermoeden van ASS te laten bevestigen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij de draagwijdte van voormeld autisme diende te onderzoeken alvorens zij een goed geïnformeerde beslissing had kunnen nemen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten en waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene heeft op 28.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 8.03.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 19.03.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 15.03.2016) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.09.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 18.09.2016 per aangetekend schrijven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 25.09.2016. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet en diende op 4.11.2016 een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 18.11.2016 door het CGVS geweigerd met een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 6.12.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 26.03.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 23.03.2017), geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 18.04.2017 een beroep in tegen de negatieve beslissing van de RVV bij de Raad van State. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. Op 27.04.2017 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring in van de bijlage 13qq van 26.03.2017. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ghana wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."*

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke -of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer " (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008r Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij en een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kenijs had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Gruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De door verzoeker aangehaalde beweringen klemmen des te meer, nu hij reeds eerder een asielaanvraag indiende tegenover de Belgische autoriteiten, die evenwel werd afgesloten met arrest nr. 183 633 van 9 maart 2017, waarbij deze Raad oordeelde dat de meervoudige asielaanvraag niet in overweging diende te worden genomen. In voornoemde arrest overweegt de Raad:

“Waar verzoekende partij verwijst naar haar chatgesprekken met verschillende homoseksuele partners en stelt dat deze gesprekken gevoerd werden voordat zij een relatie had met haar huidige partner en

voor dat zij een asielaanvraag indiende, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar met betrekking tot die chatconversaties als volgt werd vastgesteld: “Met betrekking tot de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als “uitprint chatconversaties met verschillende homoseksuele partners” aangeduide documenten, uittreksels van sms- en WhatsApp-conversaties met verschillende mannen waarin o.a. (al dan niet seksueel getinte) afspraakjes worden geregeld, merkt de Raad vooreerst op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers geaardheid en asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op het gegeven dat dergelijke sms- en WhatsApp- berichten gemakkelijk kunnen worden geënsceeneerd en alzo gesolliciteerd van aard (kunnen) zijn, kan hier geen bewijswaarde aan worden gehecht. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde uittreksels van conversaties/contacten met verschillende mannen in België zijn derhalve geenszins van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen bij 's Raads arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 in het kader van zijn vorige asielaanvraag met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn asielrelaas werd vastgesteld. Verzoeker brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.” Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.”

Verzoeker stelt dat hij zijn homoseksuele geaardheid voornamelijk in België heeft ontplooit, zodat kan gesteld worden dat hij onder het begrip *refugé sur place* valt. Een persoon kan immers ‘*refugé sur place*’ worden als resultaat van zijn activiteiten, handelingen of gedrag in het land waar hij om asiel verzoekt.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers vorige, eerste asielaanvraag bij arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 op grond van verschillende, talrijke vaststellingen werd vastgesteld en geoordeeld, en omstandig gemotiveerd dat aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gedane gevolgtrekkingen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een ‘*refugé sur place*’ *surplace* is.

Aangaande het betoog betreffende de aandoening autisme overweegt de Raad in arrest nr. 183 633 van 9 maart 2017:

“Verzoekende partij betoogt daarnaast zeer algemeen dat niet voldoende rekening werd gehouden met het element autisme en stelt dat zij veel symptomen vertoont van autisme, doch ze legt geen enkel medisch attest neer waaruit zou (kunnen) blijken dat bij haar autisme werd vastgesteld. In het door verzoekende partij neergelegde medische attest van Dr. G. A. d.d. 29 september 2016 wordt louter vermeld dat de partner van verzoekende partij vreemde gedragingen herkent “welke”, zo luidt het, “tevens aan autisme doen denken”, doch niets meer dan dat. Met een “diagnose” vreemde gedragingen die doen denken aan autisme, vastgesteld door de partner van verzoekende partij, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met ernstige psychische problemen kampt. Het betreffen aldus louter symptomen, vermoedens die mogelijks op autisme zouden kunnen wijzen, doch in het attest wordt, net als in de andere door verzoekende partij aangebrachte medische stukken, nergens vastgesteld, laat staan op grond van een uitgebreid en gedegen medisch onderzoek, en verzoekende partij legt voor het overige geen andere medische documenten neer waaruit zou blijken dat in haren hoofde autisme werd vastgesteld. Het feit dat, zoals verzoekende partij beweert, door haar partner een afspraak werd vastgelegd bij de VZW Gouverneur Van Kinsbergen, maar dat er slechts effectief een afspraak kan gegeven worden in het voorjaar van 2018, wijzigt hier niets aan en vermag hier geen afbreuk aan te doen of een ander licht op te werpen.”

Verzoeker brengt geen enkel medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat bij hem autisme werd vastgesteld. Door verzoeker worden drie brieven voorgelegd van het Oriëntatiecentrum VZW Gouverneur Kinsbergen. Hieruit kan uitsluitend worden afgeleid dat verzoeker op 11 april 2017 op intakegesprek is geweest alsook dat er op 22 augustus 2017 een medisch-psychiatrisch en psychologisch onderzoek en op 25 augustus 2017 een bijkomend psychologisch en ergotherapeutisch onderzoek wordt gepland.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij op heden met ernstige psychische problemen zou kampen. In weerwil van hetgeen hij tracht voor te houden, betreffen het aldus louter vermoedens die op autisme zouden kunnen wijzen, doch verzoeker blijft volledig in gebreke om een medisch attest voor te leggen waaruit zou blijken dat er in zijn hoofd autisme werd vastgesteld. Het feit dat er op 22 augustus 2017 en op 25 augustus 2017 verschillende onderzoeken werden ingepland, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Terwijl verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de voorgehouden diagnose ASS niet zou kunnen worden vastgesteld in het land van herkomst. Hij verwijst naar verschillende recente bronnen, doch betreft deze geenszins op zijn eigen situatie. De Raad benadrukt dat voormelde bronnen betrekking hebben op personen met een mentale handicap of een mentale ziekte in het algemeen. De Raad stelt tot slot vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze motiveert dat de beide ouders van verzoeker in Ghana wonen, zodat zij, indien nodig, mee zouden kunnen instaan voor de zorg van hun zoon in het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben nagelaten zijn gezins- en familiesituatie in rekening te brengen. Verzoeker wijst in het bijzonder op het feit dat zij sedert 2015 samenwonend zou zijn met dhr. H. en met hem een duurzame relatie zou onderhouden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM: *"Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 1.01.2015. Op 14.10.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan Hendrickx Jurgen Jacky Noël (°22.01.1972). Op 30.11.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Hendrickx Jurgen Jacky Noël niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Hendrickx Jurgen Jacky Noël wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De weigering van de wettelijke samenwoning werd op 25.10.2016 bevestigd door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, die het ingediende beroep van betrokkene en zijn partner ongegrond verklaarde. Op 25.11.2016 diende betrokkene een verzoekschrift tot Hoger Beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen tegen het vonnis van de Rechtbank van 1e aanleg te Antwerpen. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking."*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996).

Verzoeker toont geen beschermingswaardige relatie aan, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing van 30 november 2015, na negatief advies van het openbaar ministerie, geoordeeld heeft dat er sprake is van een schijnrelatie. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bijgevolg geweigerd om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, omdat de relatie niet oprecht is, maar slechts tot doel heeft (minstens in hoofde van verzoeker) om aan verzoeker een verblijfsvoordeel te verschaffen.

Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld, en de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft per vonnis van 25 oktober 2016 de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Hiertegen werd door verzoekende partij hoger beroep ingesteld. De ambtenaar van de burgerlijke stand en de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen baseerden hun respectievelijke beslissing en vonnis op volgende elementen: het illegaal verblijf van verzoekende partij, leeftijdsverschil van 15 jaar; verzoekende partij heeft zich in het verleden geprostitueerd om aan geld te komen, snelle gang van zaken, de vele tegenstrijdige verklaringen (o.m. omtrent de wijze van kennismaking en het prostitutieverleden van verzoeker), gebrek aan kennis van elkaars personalia en de zwakke positie van dhr. H..

Op grond van deze elementen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er geen sprake is van een beschermingswaardige relatie. Terwijl het beroep dat werd aangetekend tegen het vonnis van 25 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, geen schorsende werking heeft ten opzichte van beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris. De gemachtigde vermag te verwijzen naar beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, en steunen op de inhoud van deze beslissingen, zelfs als daartegen beroep is ingesteld. Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC